

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinae, 1603

Vita S. Evgenii, Episcopi Carthaginensis; ex ea quæ est per Victorem Vticensem de persecu. VVandal. Lib. 2. Migravit è corpore Anno salutis 495. Gelasij Pontificis Romani 4. Anastasij Imperatoris 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

* Anno Christi
(este Ge-
nebrardo in
Chronico)
1158.

Corpora eorū
Coloniam
translata.

Vide Tom. 6.
Annal. C. Ba-
yon.

13. Iulij.

En vāfriciē
Hunerici suc-
cessoris patris
Geiserici mā-
dolorū Regis.

Præclaræ S.
Eugenij Vir-
tutes, estq;
mirè gratio-
sus apud om-
nes.

bello * subactis, Agrippinæ Colonia archipra-
sul Reynoldus, eadem magno studio cōquisita,
cum trium Regum corporib. summo cum hono-
re ac magno fidelium gaudio, ad prædictam vr-
bem transferri curauit, vbi vsq; hodie honorifi-
cè asseruantur.

VITA S. EVGENII, EPISCOPI CAR-
thaginensis; ex ea quæ est per Victorem Vtice-
sem de persecu. VVandal. Lib. 2. Migravit è cor-
pore Anno salutis 495. Gelasij Pontificis Roman.
4. Anastasij Imperatoris 5.

CVM Hunericus maior filius Geiserici
vandalarum Regis Catholicis infensissi-
mi, Patri ex humanis sublato in regnum
successisset, vt populorū sibi animos barbarici
quadam subtilitate conciliaret, coepit primo
regni sui mitiūs ac moderatiūs, maxime cir-
cā religionem nostrā agere. Et primò quidē,
vt se religiosum ostenderet, pietatisq; opinione
apud vulgus captaret, Manichæos exagitās, pluri-
mos ex eis flāmis exuri, alios nauibus trāsmari-
nis distrahi mādauit; Carthaginēsi porrò Eccle-
siæ, quæ annos quatuor plus min⁹ & viginti An-
tistite destituta iacuerat, plenariā licentiā, (ini-
quis tamen interpositis cōditionibus) sibi quem
vellet Pontificem eligendi concessit: quæ tandē
vnanimi consensu B. Eugenium virum eximia
pietate admodū conspicuum, ingenti omnium
nostrorum applausu in Cathedram Pontificiam
honorificè collocauit.

Porrò vir Dei ea dignitate sublimatus, bono-
rum operum virtute magnam sibi non modò ve-
nerationē, sed & auctoritatē apud vniuersos cō-
ciliabat. Quid enim? Etiam ij qui foris sunt, viso

vii.

virtutum ac præcipuæ charitatis eius splendore, taciti obstupescabant, tãtamq; in Sacerdote erga omnes humanitatem ac beneuolentiã sinè finè suspiciebant. Nec mirũ sanè. Cũ enim totam ferè Ecclesiam Barbari occuparent, exiguæque admodũ facultates Episcopo vix sibi alẽdo suppetèrent, & ambabus nihilominus manibus eleemosynas erogaret, summaque vigilãtia ac studio pauperum inopumq; omnium patrociniũ susciperet, homines & pecuniarum largitatem & charitatis ardorem admirãtes, sanctissimi viri virtutes omnibus prædicabãt, multisq; laudibus ad cælum vsq; extollebant.

Verũ enimerò cũ tanta celebritate nomẽ eius longè lateque inclaresceret, ceperunt Arianorum Episcopi multis calumnijs, graui inuidia concitati, eum impetere nihilq; non moliri, vt tam præclara pietatis opera impedirent. Et primò quidẽ fallacibus verbis persuadere conati sunt, vt à pabulo diuini verbi populis ministrando cessaret, & mares fœminasque habitu barbaro incedẽtes, Ecclesiæ liminibus prohiberet. At ille domum Dei omnibus communem esse respondit, neq; vilo modo externũ habitum quidquam vel religioni addere, vel demere; multosq; admodũ egregia pietate viros hoc habitu ornari, quòd Regiæ inseruirẽt, regiosq; ministros tali symbolo à reliquis distingui solitum esse. Hoc responso à viro Dei accepto, Ariani inuidia tabescentes, tandẽ in apertum furorem proruperunt. Statuerunt igitur conuiuẽte rege Ariano Hunerico in omnibus ecclesiæ porticibus tortores quosdã; qui viros fœminas-

Ariani illi inuidens.

*Crudelitas
Arianorum
& Regis.*

*Catholicorū
constantia.*

nasque habitu barbarico ornatos & in ecclesi-
am ingredi volentes malè mulctârunt, palis-
que minoribus dentatis in capite iactis & nexu
firmissimo in capillos implicatis raptârunt
tanta plerumque crudelitate; vt, auulsa
capite pellicula, foedè lacerati tandèm abi-
rent. Neque tamen ea sæuitia Catholicorum
infringere constantiam, vel pietatem minuere
potuit.

Cumque ea dæmonis sæuitia nihil profice-
rent, tandèm tyranni etiam in domesticos, sua
factionis homines truculentissimi, decreto cau-
tum est, nè quis in regia constitutus vel annona
vel stipendijs solitis frueretur, nisi Arianæ per-
fidie nomen daret. Tum verò ingens fidelium
numerus, ne fidei puritatem violaret, abiecta
militia temporali & spretis Regiæ honoribus,
cessit; quos tyrannus domibus deindè proiectos
omniq; substantia exutos, in insulas Siciliam &
Sardiniam relegauit.

*Regis sæuitia
in sacras
Virgines.*

Post hæc, ne quid supræ tyrannidi deesset,
sacras virgines cōgregari præcepit; quas suppli-
cijs sanè nefandis, dictuq; horrendis exagitauit.
E crinibus namque vel manuum digitis suspen-
sas, & immani pondere pedibus earum alligato
torquebant, atque ignitas ferri laminas dorso,
ventri, mammillis & lateribus apponentes dice-
bant; Dicite, quomodò Episcopi, Clericiq; vo-
stri carnalibus vobiscum voluptatibus perfrui-
antur. Nitebatur enim impius semitam inueni-
re, per cuius aditum, publicam, sicut fecit, face-
ret persecutionem. Et quanquàm totis viribus
Christi Ecclesiam oppugnaret, nulla tamen sce-
leris contagione eam maculare poterat. Sæuitia
ba

bat inaudita quadam crudelitate. Episcopos, presbyteros, diaconos & alia ecclesiæ membra ad quatuor millia D. CCCCLXVI. in eremi exilium destinavit; quorum in numero erat beatus Felix Abdiritanus antistes, qui annos 44. magna cum sanctitatis laude gregi suo præfuerat. Is paralyti morbo percussus, prorsus ut neq; vox, neque sensus ullus relictus esset, ita ut ex transverso super Burdonem victus, quasi quidam ligni truncus gestari debuerit, ceteris sua patientia toto itinere animum addebat. Congregabantur vniuersi in Siccensem & Larensem ciuitates, cum Comites duo superuenientes, blandis sermonibus Christi confessores aggrediuntur: Quid, inquiunt, tanta animorum pertinacia vobis ipsi pestem hanc & exitiū machinamini, qui in Regia omnibus delicijs affluere potestis? Ad quæ Catholici ingenti vociferatione responderunt; Christiani sumus, Catholici sumus, Trinitatem vnum Deum inuiolabilem cōfitemur. Hæc clamantes grauiori demum includunt custodia, adeoque affligunt atque coarctant, ut nè ad naturale quidam officium secedendi locum relinquerent. Ibi tunc foetor & horror vniuersa poenarum genera superabat; ad quos alij consolationis ergo cum intrare vellent, Mauris ingenti precio delinitis, veluti ingurgite luti ad genua vsque mergebantur.

Tandem post diuturnum hunc carceris squalorem, ad iter, quo destinati erant, perstrepen-
tibus vndiq; Mauris, educti sunt. Ibi tunc incredibilis fidelium multitudo ex diuersis regionibus & ciuitatibus cum cereis obuia ruens, martyres

Item in ecclesiasticos.

S. Felix Abdiritanus antistes.

Præclara Catholicorum Vox.

Vide miseriam.

*Vide deu-
tionem Ca-
tholicæ ple-
bis.*

*Hordeum ci-
bus exulum
Catholicorū.*

*Epistola im-
pij Hunerici
ad Eugenium
Episcopum.*

tyres cum lachrymis prosequeretur. Quidam
suos infantulos martyrum vestigijs obijciebāt,
ista voce clamantes; Quibus nos miseros relin-
quitis, dum pergitis ad coronas? qui hos paruo-
los fontibus aquæ perennis lustrabunt? qui vo-
bis poenitentiae munus collaturi sunt, & recôci-
liationis indulgentia, obstrictos peccatorū vin-
culis soluturi? ò vtinam vobiscū & nos pergere
liceat, eodemq; certamine martyrij corona po-
tiri. In his vocibus & lachrymis, Mauri, ne vel
tantilla sanctissimi martyres cōsolatione frue-
rentur, hastilium cuspidibus & lapidibus eos ad-
currendum impellebant. Qui verò nimia lasi-
tudine oppressi ambulare non poterant, ligatis
pedibus cadauerum instar, per dura & aspera lo-
ca raptabantur: quorum maxima multitudo, al-
liso cerebro, vel fractis lateribus, inter manus
trahentium expirabat. Reliqui verò vt primum
ad solitudinis loca peruenēre, hordeū vt iumē-
ta ad vescendum acceperunt; quo inter alia in-
commoda grauissima ita vitam tutati sunt, vt
facile declararēt, se diuino solatio minimè de-
stitutos esse.

Tūm verò tyrannus noua eaque acriora ad-
uersus Dei Ecclesiam excogitans, cū membra
aliqua abscidisset, totum ipsum corpus lanian-
do perdere moliebatur. Nam die Ascensionis
Domini, Eugenio tale dirigit præceptum, quod
etiam vniuersæ Africæ, veredis currentibus, de-
stinavit; Rex Hunericus vniuersis Episcopis Ho-
moufianis. Non semel, sed sæpius, nostro con-
stat edicto prohibitum, ne in fortibus VVan-
dalorum Sacerdotes vestri conuentus celebra-
rent. Quo tamen spreto, plurimi reperti sunt

Missas

Missas
mus ig-
tur, vt a
thagis
neratio
flicturi

Hoc
nis pro
torum
neque
suppete
magnit
respon
meos p
die con
Quod n
Suggest
tranlm
bis fun
cere; m
cialis fi
timus,
sapient
nio, & c
de, dem
terraru
digatur

Inte
tur, & f
stedit I
feruū f
in eade
fis noti
oundū

Missas in sortibus VVandalorum egisse. Statuimus igitur, quò omnis occasio scandali tollatur, vt ad diem Kalendarum Februariarum, Carthaginem, cum fidei nostræ Episcopis omni veneratione dignissimis, de ratione religionis cōflicturni veniatis.

Hoc edictum cūm haud dubiam persecutionis procellam denunciaret, ingenti terrore multorum animos concussit; cūm neque tempus, neque ratio imminenti calamitati occurrendi suppeteret. Eugenius tamen, qua erat animi magnitudine, Regi in hunc modum per literas respondit; Cognouimus ad omnes coepiscopos meos præceptum Regium similiter emanasse, vt die constituta pro disputatione fidei veniatur. Quod nos venerabiliter accepisse suggessimus. Suggestit interim mea humilitas, debere etiam transmarinarum omnium partium, qui nobis sunt in vna communione consortes, agnoscere; maxime quod totius mundi causa, non specialis sit prouinciarum Africanarum. Quod petimus, vt benignitate, quantus est, & iustitia sapientiæ suæ dignetur annuere. Data ab Eugenio, &c. Tum ille parturiens iniquitatem, Subde, mandat, mihi, ô Eugeni, vniuersum orbem terrarum, vt sub potestate mea totus mūdus redigatur, & facio quod dicis.

*Responsum
S. Eugenij.*

*Res fidei ad
vniuersam
spectat Eccle
siam.*

*Responsum
barbari
Regij.*

Inter hæc cum ignis persecutionis accēderetur, & flamma infestantis vbiq; Regis arderet, ostēdit De⁹ noster præclarū quoddā miraculū per seruū suū Eugenium, q̄ præterire nō debeo. Erat in eadem ciuitate cæcus quidam ciuibus vniuersis notissimus, Felix nomine. Hic à Domino secundū quietem semel, iterum, & tertio mone-

tur,

tur, ut Egenium Episcopum adeat, oculorum lumen per eum recepturus. Cæcus primò & secundò falsa imaginatione se deludi existimās, recubabat surgere; tertio verò verbis increpatus du prioribus, è lecto exiliit, ac puero ductore ad Basilicam perrexit. Ibi per diaconum, Pergrinum nomine, antistiti indicat, se habere aliquid secreti genus intimandum. Audiens Episcopus, admittit hominem; qui protinùs hymni per totam Ecclesiam resonantibus, ad pedes ipsius prostratus obtestatur se eum nō dimissurum, nisi oculorum lumen redderet; Eugenius admirans respondit; Recede à me frater, ego enim homo peccator sum, & delictis super omnes homines gravissimis oneratus: nec mihi quidem sufficio peccatorum veniam impetrare. Ille autem mordicus tenens genua eius, hæc verba idētidem repetebat; Redde mihi oculos meos. Tum Eugenius attendens inuerecundam hominis crudelitatem, quia tempus urgebat, pergit cum eo, comitante clericorum officio, ad fontem. Ibi fixis genibus cum ingēti gemitu, pulsans singulibus cælum, crispantem benedixit alveum fontis, & completa demum oratione, ita cæco respondit; Iam dixi tibi frater Felix peccator homo ego sum; sed qui te visitare dignatus est, præstet tibi secundum fidem tuam, aperiatq; oculos tuos; simulq; signo Crucis consignante oculorum eius statim cæcus visum, Domino reddente, recepit. Quem secum quousque vniuersi sacro fonte expiati essent, detinuit, ne tanto miraculo populus excitatus, virum contereret, qui lumen receperat. Fit postea manifestum Ecclesiæ vniuersæ: statim nuncius pergit ad Regem tyrannum

Hymni nocturni in Ecclesia.

Felicem cœcum illuminat S. Eugenius.

num. R
fit, qua
ordine
malefi
sione,
modis
dò oli
cupieb
App
lendar
afflicti
bus mu
simos v
dè sepa
conflic
bonitat
gem, C
nis clam
culatio
casione
lus con
promp
copos fi
uersos e
nibus i
sita, ut
urerent
licos tē
explica
Neq
Ariano
bant; qu
sim disc
atque si

num. Rapitur Felix, inquitur ab eo, quid factū sit, qualiterque receperit lumen. Dicit ille ex ordine totum. Dicunt Ariani Episcopi, Eugeniū maleficijs vsum fuisse. Et quia oppressi confusione, rei gestæ tenebras offerre non poterant, modis omnibus eum necare conati sunt, quomodo olim Iudæi fuscitatum Lazarum occidere cupiebant.

*Nota vocem
hereticis fa-
miliarem.*

Ioan. 12.

Appropinquante interim die illo funesto Kalendarum Februariarum, conueniunt Episcopi, afflictione & moerore cōfecti, Fit silentium diebus multis, quousque peritos quosque & doctissimos viros, calumnijs appositis necandos, exinde separarent. Tādem venit ad disputationis conflictum. Aduersarij argumentorum suorum bonitati diffisi, calumniātur inter alia apud Regem, Catholicos strepitum fecisse, & importunis clamoribus cuncta interturbasse. Rex ea accusatione præclarum se penitus eos delendi occasionem nactum existimans, quod animo scelus conceperat, momento temporis in eos exprompsit. Cunctos enim Catholicæ fidei episcopos fustibus primū cæsos, bonis omnibus euerfos exilio damnauit; tali insuper poena omnibus illis, qui hospitio eos exciperent, propofita, vt viui cum vniuersa domo sua flammis exurerentur. Hinc tam atrox in Christianos Catholicos tēpestas est exorta, quā nulla vis orationis explicare potest.

*Sic heretici
vincunt Ca-
tholicos.*

*Episcopi Ca-
tholici bonis
omnibus exu-
ti, mittuntur
in exilium.*

Neque tam Reges, VVandaliq̃ue, quā ipsi Arianorū Episcopi, Presbyteri & Clerici fauebant; quippē gladijs & pugionibus accincti, passim discurrebant, & abditos quosque ad necem atque supplicia inquirebant. Inter alios Anto-

L

nus

nus quidam Arianus antistes, cuiusdam ciuitatis eremo proximæ, Tripolitanae Prouinciæ vicino, vtrauctoritate ita etiam crudelitate ceteris superior, Eugenium ab ipso, Hunerico in ipsius eremi partibus relegatum custodiendum suscepit; quem varijs insidiarum atq; poenarum supplicijs extinguere cogitabat. Interea vir sanctissimus dum acerbissima persecutionis illius tempora defleret, sensit aliquandò infestum paralytici morbum. Quo nuncio, exultabundus Arianus pergit festinus ad venerabilis senis cubile, & acetum asperum nimisq; acerrimum reculantibus illius faucibus ingerit, vt reliquias vitæ opprimeret, ac virum sanctissimum vitæ spoliaret. Sed pietate Christi ad aliorum salutem eo ex periculo ereptus est, & clarissimum postea de Arianorum impietate triumphum egit. Nam Hunericus septimo regni sui anno, ac mensis decimo propter multiplicem impietatem iusto Dei iudicio in eiusmodi morbum incidit, vnde putrefacto corpore vermibus scaturiret; à quibus paulatim absumptus, non tam corpus ipsum, quàm foedas quasdam partes sepulturae reliquit.

*B. Eugenius
ab atrocissi-
mo Ariano
Episcopo mi-
re affligitur.*

*Horrenda
mors impij
Hunerici.*

*Vide C. Bar.
In Notat.
Martyro:
Roma.*

*14. Iulij.
S. Bonauen-
turae Patria
& Parentes.*

VITA S. BONAVENTURAE, CARDINALIS & Episcopi Albanensis, Ordinis Minorum ex oratione quam Octavianus de Martinis Suesanus, I. V. Doctor, coram Summo Pontifice, Sixto Quarto habuit; cum ab eo relatus est in sanctorum numerum.

BONAVENTURA natione Tusco, patria Balneoreginus, Iohanne Fidanza & Ritella fidelibus ortus coniugibus, ea à primis an-

nis edic-
randis,
stra deb-
actis a
di statu
consequi
seculo n
perpetu
uit. Cui
miseric
sibi ab a
medijs a
omnium
ra etate
set, ma
quos ad
folius D
stos pue
ter in sa
fragia re
cupera
audita f
physico

Hinc
cta, cū
etatis su
Francisc
pendia q
diligen
gionis i
librum
gere me
xandro